

Sygn. akt I C 456/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: aplikant aplikacji sędziowskiej D. Ś.

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. Ś.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz R. Ś. kwotę 3.169,02 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt dziewięć złotych 2/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz R. Ś. kwotę 1.640,47 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści złotych 47/100) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz R. Ś. kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczony w dniu 14 lipca 2016 roku.

Sygnatura akt I C 456/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 maja 2016 roku R. Ś. wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 3.714.22 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 października 2015 roku tytułem dalszego odszkodowania związanego z następstwami kolizji drogowej z dnia 13 sierpnia 2015 roku oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k.2 – 4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 czerwca 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniosło o oddalenie powództwa, kwestionując je jedynie co do wysokości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska procesowego pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz poszkodowanej P. K. kwotę 8.517,90 złotych, co stanowi pełną rekompensatę szkody poniesionej w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 13 sierpnia 2015 roku.

(odpowiedź na pozew k.31 – 35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 13 sierpnia 2015 roku około godziny 20:15 P. K. poruszała się pojazdem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) drogą (...) z C. z kierunku Ł.. W tym samym czasie G. J. poruszał się samochodem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w tym samym kierunku. W chwili, gdy pojazdy znajdowały się w miejscowości Ł. (gmina D.) na wysokości 625,5 km drogi, kierujący pojazdem G. J. nie zachował bezpiecznej odległości od pojazdu P. K., który jechał przed nim i uderzył w tył pojazdu. Na skutek siły uderzenia pojazd marki M. (...) uderzył lewą stroną w barierkę znajdującą się po lewej stronie drogi.

(notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym – akta likwidacji szkody płyta CD : plik z dnia 25.08.2015)

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone ruchem pojazdów w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. (polisa numer (...)).

(okoliczność bezsporna)

Samochód P. K., który uczestniczył w zdarzeniu to M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego pierwsza rejestracja miała miejsce w dniu 23 lutego 2009 roku. W wyniku kolizji drogowej z dnia 13 sierpnia 2015 roku w samochodzie uszkodzeniu uległy zderzak przedni (oraz zestaw mocujący zderzak, śruby do zderzaka przedniego, zaczepy do zderzaka przedniego), spoiler przedni środkowy, listwa przednia, emblemat przedni, reflektor lewy przedni (oraz ramka ozdobna reflektora), osłonka bieżni koła przedniego lewego, kratka ozdobna środkowa zderzaka tylnego, nakładka na reflektor przeciwmgielny lewy i prawy, osłonka ucha holowniczego, wspornik zderzaka tylnego, nakrętka do zderzaka tylnego, śruby do zderzaka tylnego, nit rozprężający do zderzaka tylnego, śruba do zderzaka tylnego, spoiler tylny dolny, lampa przeciwmgielna tylna lewa oraz prawa, osłona bieżni koła tylnego lewego i prawego, osłona układu wydechowego lewa i prawa izolacja termiczna tylna.

(dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego)

k.68 – 79, dokumentacja fotograficzna – akta likwidacji szkody płyta CD : pliki nr (...) do (...) z dnia 21.08.2015)

P. K. zgłosiła szkodę (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. w dniu 13 sierpnia 2015 roku. W toku postępowania likwidacyjnego nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności. Kobiecie przyznano odszkodowanie w łącznej kwocie 8.517,90 złotych – na podstawie decyzji z dnia 26 sierpnia 2008 roku wypłacono kwotę 8.134,14 złotych, zaś w oparciu o decyzję z dnia 11 września 2015 roku – 383,76 złotych.

(decyzje – akta likwidacji szkody płyta CD : plik nr (...) z dnia 26.08.2015 i nr (...) z dnia 11.09.2015)

W dniu 21 lutego 2016 roku P. K. (cedent) zawarła z R. Ś. (cesjonariusz) umowę cesji, na mocy której przeniosła na mężczyznę przysługującą jej względem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. wierzytelność z tytułu odszkodowania związanego z następstwami kolizji drogowej z dnia 13 sierpnia 2015 roku (szkoda numer (...)).

(umowa cesji k.8)

Pismem z dnia 7 kwietnia 2016 roku R. Ś. wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 3.714,22 złote tytułem dalszego odszkodowania związanego z następstwami zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2015 roku. Wezwanie zostało doręczone w dniu 8 kwietnia 2016 roku. Decyzją z dnia 5 maja 2016 roku odmówiono wypłaty dalszego odszkodowania.

(wezwanie do zapłaty k.16 – 17, akta likwidacji szkody płyta CD : potwierdzenie doręczenia wezwania - plik nr 002 z dnia 10.06.2016, decyzja – plik nr (...)_001 z dnia 05.05.2016)

Ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu M. (...) według cen z daty szkody przy wykorzystaniu wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynosi 11.686,92 złotych. W wyniku naprawy powypadkowej wartość pojazdu nie wzrosła.

(dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego

k.68 – 79)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. W zakresie okoliczności spornych między stronami związanymi z uzasadnionym kosztem naprawy samochodu sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego, która jako wiarygodna, konsekwentna, logiczna i wyczerpująca, a przede wszystkim niekwestionowana przez strony w toku procesu stanowiła pełnoprawną podstawę ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia.

W tym miejscu wymaga podkreślenia fakt, że Sąd określając tezę dla biegłego oddalił wniosek w części dotyczącej ustalenia czy naprawa pojazdu wykonana zgodnie ze sporządzonym przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. kosztorysem obejmowała wszystkie uszkodzenia opisane w protokole szkody. Podkreślić należy, że przedmiotem opinii biegłego winny być wiadomości specjalne, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a taką okolicznością z uwagi na przedmiot niniejszego postępowania jest ustalenie zakresu uszkodzeń pojazdu, ekonomicznie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu, a także wskazanie, czy po wykonaniu naprawy powypadkowej pojazd będzie miał większą wartość niż przed powstaniem szkody. Tym samym zadaniem biegłego nie jest analizowanie poprawności kalkulacji naprawy szkody przedłożonej przez stronę pozwaną, a obiektywne ustalenie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego faktycznego zakresu powstałej szkody.

W dalszej mierze należy wskazać, że okolicznością irrelevantną dla rozstrzygnięcia pozostaje okoliczność, czy poszkodowana dokonała naprawy pojazdu we własnym zakresie oraz czy ewentualnie dokonana naprawa obejmowała wszystkie uszkodzenia objęte kosztorysem sporządzonym przez stronę pozwaną. Warto zaznaczyć, że obowiązek naprawienia szkody komunikacyjnej aktualizuje się w momencie jej wyrządzenia, zaś realizacja obowiązku odszkodowawczego nie jest uzależniona od dokonanej naprawy. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowana P. K. faktycznie dokonała naprawy pojazdu i czy w ogóle to uczyniła albo zamierzała uczynić.

Uwzględniając powyższe, z tożsamyh względów Sąd postanowił o oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania poszkodowanej P. K. w charakterze świadka, gdyż powyższy wniosek dowodowy został zgłoszony właśnie na okoliczność „gdzie, kiedy oraz za jaką kwotę poszkodowana dokonała naprawy uszkodzonego pojazdu”.

Wreszcie brak było podstaw do dokonywania ustaleń faktycznych w oparciu o załączone przez ubezpieczyciela dokumenty prywatne w postaci : oświadczenia firmy (...) z dnia 1 czerwca 2010 roku oraz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., albowiem zawarta w nich treść wkraczała w sferę wiadomości specjalnych, które w toku postępowania cywilnego podlegają weryfikacji tylko i wyłącznie w drodze opinii biegłego – art. 278 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, że na żadnym etapie postępowania nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody z dnia 13 sierpnia 2015 roku. Spór między stronami sprowadzał się natomiast do określenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a więc wysokości dochodzonego roszczenia.

Nie ulega wątpliwości, że ubezpieczyciel opowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Odszkodowanie należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. Przepis art. 361 § 1 k.c. ujmuje związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem zobowiązanego a powstałym skutkiem w postaci szkody jako konieczną przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej. Związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. pełni więc podwójną rolę: z jednej strony decyduje o tym czy dana osoba w ogóle odpowiada za wyrządzoną szkodę (zasada odpowiedzialności nie jest kwestionowana), z drugiej zaś – zakreśla granice tej odpowiedzialności. Wskazana dyspozycja statuuje zasadę pełnego odszkodowania i obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Wynika to jednoznacznie ze sformułowania art. 361 § 2 k.c. – „w powyższych granicach”, czy w granicach określonych w § 1 art. 361 k.c. „naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono”. Zawarte w nim unormowanie opiera się na założeniach teorii przyczynowości adekwatnej i przyjmuje, iż naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego – zależnie od wyboru poszkodowanego.

Odszkodowanie od zakładu ubezpieczeń należy się według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. co oznacza, iż jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

W orzecznictwie przyjmuje się, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na rynku lokalnym, przy czym ubezpieczyciel jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było konieczne do naprawienia rzeczy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51). Jednocześnie przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 roku, III CRN 223/80, OSNCP 1981, nr 10, poz. 186). Naprawa uszkodzonego samochodu, co do zasady, jest możliwa przy użyciu części zamiennych, jednak zastąpienie części oryginalnych nowymi nieoryginalnymi zawsze skutkuje spadkiem wartości pojazdów. Może też mieć wpływ na bezpieczeństwo jazdy lub estetykę wykonanej naprawy. Dokonanie naprawy przy użyciu części nowych i oryginalnych stanowi koszt ekonomicznie uzasadniony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lutego 2015 roku, I ACa 506/14, Lex nr 1683307).

Zakres odpowiedzialności wyznacza zatem przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wyrządzenia szkody jako całości, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.), a jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Pozostaje do wyjaśnienia, na czym polega strata poszkodowanego, którą zobowiązany jest naprawić odpowiedzialny za szkodę, a w szczególności, czy jest uzasadnione także ekonomicznie, że ma to być część nowa. Na pierwszy rzut oka wydaje się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nieraz przez znaczny okres, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu jako całości (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Podzielając w całej rozciągłości zaprezentowane powyżej poglądy judykatury należy wskazać, że uszkodzony pojazd w chwili wypadku był samochodem sześcioletnim (data pierwszej rejestracji 23 lutego 2009 roku), a więc stosunkowo nowym, a nadto nie zostało wykazane, aby części, które uległy zniszczeniu w czasie przedmiotowego wypadku nie były w pełni sprawne, były wcześniej uszkodzone lub przestarzałe technicznie i wyeksploatowane w zakresie większym aniżeli wynikającym z normalnego zużycia.

Odnosząc się z kolei do zarzutu strony pozwanej, że poszkodowana dokonała już naprawy za kwotę przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego, co przesądza o zrekompensowaniu szkody przez ubezpieczyciela w całości i bezzasadności dochodzonego roszczenia, podkreślić należy, że w przypadku szkody komunikacyjnej obowiązek jej naprawienia aktualizuje się już w momencie jej wyrządzenia, zaś jego realizacja nie jest uzależniona od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, Lex nr 49443, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, Lex nr 55515). Tym samym okoliczność dokonania naprawy powypadkowej przez poszkodowaną P. K. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ustalając wysokość należnego odszkodowania przyjmuje się ceny części i usług na poziomie obowiązującym na rynku lokalnym (por. uchwała Sądu Najwyższego dnia z 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, Lex nr 78592), w rachubę – o ile ich użycie jest niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy albo gdy ich zastosowanie nie prowadzi do zwiększania wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed powstania szkody – wchodzi części nowe i oryginalne tj. pochodzące od producenta pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 roku, II CR 425/72, Lex nr 1520, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Wreszcie wskazać należy, że dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. Ustalenie odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, którymi zastąpiono zniszczone części stare, nie prowadzi co do zasady do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego, gdyż pojawienie się w naprawionym samochodzie części nowych z reguły nie powoduje radykalnego wzrostu jego wartości. A jeżeli wykorzystanie przy naprawie części oryginalnych zniweluje (w całości albo chociaż w części) wynikającą z wypadku utratę wartości auta, to ich użycie jest jak najbardziej zasadne. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Przekładając te rozważania na grunt niniejszej sprawy oraz biorąc za podstawę wnioski zawarte w opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, wskazać należy, że wartość pojazdu marki M. (...) po naprawie dokonanej przy użyciu części nowych oryginalnych sygnowanych logo producenta nie wzrośnie. Dlatego też brak jest podstaw do pomniejszenia wysokości należnego powódce odszkodowania o czynnik amortyzacyjny wynikający z zamiany części starych na nowe.

Dokonując syntezy powyższych rozważań, wskazać należy, że uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy samochodu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z kolizją drogową z dnia 13 sierpnia 2015 roku wyniósł 11.686,92 złotych. Mając jednak na względzie fakt wypłaty przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 8.517,90 złotych, Sąd zasądził na rzecz R. Ś. kwotę 3.169,02 złotych, a więc różnicę między faktycznym kosztem naprawy, a wypłaconą uprzednio przez ubezpieczyciela kwotą (11.686,92 złotych – 8.517,90 złotych). W pozostałym zakresie, powództwo podległo oddaleniu jako niezasadne.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel ma prawo żądać odsetek w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Należało również uwzględnić dyspozycję art. 14 ust. 1 ustawy o Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona przez P. K. w dniu 13 sierpnia 2015 roku, a w ramach

przeprowadzonych przez ubezpieczyciela czynności wypłacono na jej rzecz kwoty : 8.134,14 złotych (decyzja z dnia 26 sierpnia 2016 roku) oraz 383,76 złotych (decyzja z dnia 11 września 2015 roku). Jednocześnie w aktach sprawy brak jest potwierdzenia dla kwestionowania tych decyzji przez właściciela uszkodzonego pojazdu. Dopiero bowiem w dniu 7 kwietnia 2016 roku R. Ś. jako nabywca wierzytelności zgłosił dalsze roszczenia z tego tytułu względem ubezpieczyciela. Należy zatem przyjąć, że do dnia 8 kwietnia 2016 roku (data wpływu wezwania do zapłaty kwoty 3.714,22 złotych) pozwany mógł pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu o całościowej likwidacji szkody z dnia 13 sierpnia 2015 roku. Uwzględniając przy tym ustawowo określony termin na odniesienie się do żądania wypłaty przez ubezpieczyciela należy przyjąć, że (...) Towarzystwo (...) pozostawało w opóźnieniu z realizacją świadczenia od dnia 9 maja 2016 roku (dzień następujący po upływie terminu 30 dni liczonego od dnia 8 kwietnia 2016 roku). W konsekwencji jako termin wymagalności roszczeń ubocznych Sąd przyjął datę 9 maja 2016 roku, a w pozostałym zakresie żądanie przyznania odsetek (tj. od dnia 11 października 2015 roku) uznał za nieusprawiedliwione.

Określając wysokość odsetek Sąd miał na względzie treść art. 481 § 2 k.c. oraz jego zmianę jaka nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 roku w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, poz. 1830), dlatego też – zgodnie z żądaniem pozwu - orzeczono o odsetkach w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 1 in fine k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielnia kosztów procesu, w myśl której strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 15 %, zaś pozwany w 85%. Koszty procesu wyniosły łącznie 3.361,73 złotych, w tym po stronie powoda w kwocie 2.144,73 złotych (186 złotych tytułem opłaty od pozwu - art. 13 ustęp 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 1.200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 741,73 złote tytułem wynagrodzenia biegłych), zaś po stronie pozwanej 1.217 złotych (tytułem kosztów zastępstwa procesowego – § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych; 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa). Powoda, zgodnie z powyższą zasadą powinny obciążać koszty w wysokości 504,26 złotych (0,15 x 3.361,73 złote), skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 2.144,73 złotych, to ubezpieczyciel powinien zwrócić na jego rzecz kwotę 1.640,47 złotych (2.144,73 złotych – 504,26 złotych).

Jednocześnie w myśl art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi. Przepisy art. 80-82 stosuje się odpowiednio do zwrotu zaliczki – art. 80 ust. 2 ustawy. W toku niniejszego postępowania powód uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 złotych, która nie została wykorzystana nawet w części, a zatem podlegała zwrotowi w całości.